

Chương 16

Cuộc tuần hành Giáng sinh đã mở màn cho lễ hội mùa đông ở Trully và khơi mào một vụ tai tiếng có khi còn truyền miệng đến hàng thập kỷ vào lúc nhân vật được chọn đóng vai ông già Noel, Marty Wheeler, ngã lộn cổ ra ngoài xe trượt và bất tỉnh nhân sự. Marty trông thấp lùn, đậm người như một con chó pug, và lông lá y hệt loài linh trưởng. Ông ta là thợ sửa máy tại xưởng Chevron ở đường số Sáu và là võ sư trong một võ đường kung fu - một người đàn ông đích thực. Thực ra chuyện Marty xin quắc cần câu từ trước cũng như trong suốt cuộc diễu hành chẳng làm ai ngạc nhiên. Tuy vậy, mớ đồ lót của ông ta mới làm đám đông sững sờ đến tắt tiếng. Khi những nhân viên y tế cởi bộ đồ ông già Noel của tay này và làm lộ ra cái áo nâng ngực màu hồng tươi, mọi người đều choáng váng. Mọi người, trừ Wannetta Van Damme, vốn luôn miêu tả gã độc thân bốn mươi ba tuổi này là “chàng đồng tính bé nhỏ”.

Delaney cũng hơi tiếc rẻ vì để hụt mất vụ tận mắt chứng kiến Marty trong bộ đồ lót của ông ta, tuy nhiên nàng đã quá bận rộn với việc trang hoàng đại sảnh Grange để phục vụ cho buổi trình diễn thời trang. Nàng làm đẹp cho sân khấu bằng những ngôi sao bạc và dây kim tuyến, còn trên sàn diễn nàng đặt các cảnh thông và đèn Giáng Sinh. Trong hậu trường nàng cho bố trí những chiếc gương có đèn chiếu sáng và ghé ngò. Nàng mang đến keo và mút, các lọ thuốc xịt tóc lớn và những nhánh nhựa ruồi nho nhỏ. Nàng hiểu dân chúng ở Trully vẫn chưa sẵn sàng tiếp nhận một thứ gì đó quá mới mẻ đại loại như kiểu tóc trình diễn thời trang. Sẽ chẳng có kiểu tổ chim hay hoa hồng kết thành khóm cho các quý bà này.

Nàng trưng những bức ảnh chụp các kiểu tóc đuôi ngựa, bện hay thắt bím mà nàng có thể thực hiện trong vòng mười mười lăm phút trên mỗi người.

Buổi diễn được lên lịch sẽ mở màn lúc bảy giờ, và đến tầm sáu giờ rưỡi thì Delaney đã dồn hết tâm trí vào công việc. Nàng bện tóc thành từng bím, buộc gút lại, lật ngược chúng vào trong. Nàng cuốn, xoắn và kéo tóc và nghe ngóng những món ngòi lê đôi mách sột đẻo nhất, và thậm cảm thấy nhẹ người vì Marty đã trở thành đầu đề cho màn buôn chuyện như một vật thế thân cho nàng.

“Một trong những y tá làm ở bệnh viện kể cho cái cô Patsy Thomason, là người đã mách lại cho tôi rằng Marty khi ấy cũng đang vận một cái quần lọt khe bằng đăng ten như này này,” phu nhân thị trưởng, Lillie Tanasee, tiết lộ cho Delaney tin ấy khi nàng đang buộc một dải ruy băng lên mái tóc vàng nâu của bà ta. Lillie diện cho bản thân cũng như cô con gái nhỏ của mình bộ trang phục rất hợp tông bằng lụa bóng với hai màu xanh lá và đỏ. “Patsy bảo cả áo nịt và quần xi líp đều là hàng Victoria’s Secret. Cô có tưởng tượng ra được thứ gì phô trương đến thế không?”

Delaney từng làm việc với nhiều thợ làm đầu là dân đồng tính suốt mấy năm qua, nhưng nàng chưa bao giờ gặp một ai ăn mặc như phụ nữ - dù sao cũng không phải là kiểu nàng từng biết. “Ít nhất ông ta không đến nỗi hạ tiện. Tôi quan tâm tới tính chất hạ tiện hơn là chú trọng tới vẻ phô trương.”

“Ông chồng tôi cũng mua cho tôi một loại quần lót nylon kiểu lọt khe đó,” một bà đang ngồi ghế chờ đến lượt mình thú nhận. Bà ta bịt tai cô bé ăn mặc như một con quý lùn đứng cạnh mình. “Nó có ba mặt đều bé xíu và quá ư rẻ tiền đến mức tôi cảm thấy mình cứ như là một con điếm hạ cấp vậy.”

Delaney lắc đầu trong lúc nàng kết một vài quả nhựa ruồi lên mái tóc của Lillie. “Không có thứ gì làm cho nữ giới cảm thấy mình lẳng lơ bằng đồ lót rẻ tiền.” Nàng vớ lấy một bình xịt cao và phun dọc theo tóc Lillie. Misty, con gái viên thị trưởng, nhảy vào chiếc ghế bên cạnh, và Delaney tạo mẫu tóc cho cô bé y hệt như của mẹ cô. Một vài phụ nữ đã tự làm tóc xong đứng tách khỏi những người còn lại, Benita Allegranza là một trong số ấy. Liếc mắt ra phía xa xa, Delaney quan sát mẹ của Nick đang chuyện gẫu với một nhóm bạn. Nàng đoán Benita đang ở giữa độ ngũ tuần, nhưng trông già hơn có đến hàng chục tuổi. Nàng băn khoăn không biết có phải do di truyền hay chính sự cay nghiệt đã khắc hẳn lên những nếp nhăn trên trán và quanh miệng bà. Nàng dõi mắt tìm xem mẹ mình ở đâu và chẳng mấy bất ngờ khi nhận ra bà đang ở trung tâm của buổi trình diễn, với mái tóc làm rất hoàn hảo. Chẳng thấy Helen đâu cả, song sự vắng mặt của Helen không khiến nàng bất ngờ.

Những người chọn Delaney để gửi gắm sứ mạng làm đẹp được chia theo độ tuổi và kiểu trang phục. Vài người chọn những hàng nhung gấm thanh lịch, số khác ăn bận cầu kỳ. Delaney thích một người mẹ trẻ có trang phục như Bà chúa Tuyết và đưa con nhỏ của cô ta mặc bộ đồ đóng giả một bông tuyết. Nàng ngạc nhiên cực độ khi Lisa ghé qua trong vai một viên kẹo bi và đòi bới tóc kiểu Pháp. Delaney cũng có trò chuyện với cô bạn mình dăm ba lần kể từ khi cô nàng trở về từ kỳ nghỉ trắng mặt vài tuần trước. Họ ăn trưa riêng với nhau vài bận, vậy mà Lisa chẳng hề đề cập đến chuyện cô định tham gia hoạt động này. “Câu quyết định tham gia buổi diễn từ khi nào vậy?”

“Tuần trước. Tớ nghĩ có lẽ sẽ vui đây, khi tớ và Sophie cùng nhau làm một việc gì đó.”

Delaney nhìn quanh. “Sophie đâu rồi nhỉ?” Trong thoáng chốc nàng tự hỏi Lisa có hay chuyện về những thư đe dọa Sophie đã thả ở nhà nàng, nhưng nàng cho rằng nếu biết thì hẳn lúc này Lisa đã đề cập đến chuyện đó rồi.

“Đang thay đồ. Nó phụ Louie và Nick khi bọn họ khắc tượng bằng nước đá. Lúc tớ đón nó ở công viên Larkspur, nó còn không đội mũ và áo choàng thì không kéo khóa. Đến ngày mai mà nó không bệnh thì mới là lạ đấy.”

“Nó chọn trang phục gì đấy?”

“Một cái áo ngủ bọn tớ tự làm. Chúng tớ lấy cảm hứng từ phim “Đêm trước Giáng Sinh.”

“Làm sao cậu có thể hòa hợp được với Sophie khi giờ đây cậu sống chung với con bé thế?” Delaney hỏi khi nàng gom một nắm tóc Lisa và chia chúng ra thành ba phần trên đỉnh đầu cô.

“Cũng là một nỗ lực lớn để dung hòa hai người chúng tớ. Tớ muốn nó ngồi ăn ở bàn ăn trong bếp, và nó được phép tự do xoay sở tất thay mọi thứ thuộc về cuộc sống của nó như bọn gà thả vườn vậy. Chỉ là những thỏa thuận vật kiêu đó. Nếu cô nhỏ không ở tuổi mười ba như bây giờ có khi còn dễ dàng hơn nữa.” Lisa ngắm mình trong gương và sửa lại mấy lọn tóc buông rũ quanh cổ mình. “Louie và tớ muôn có em bé, nhưng bọn tớ nghĩ chắc là nên đợi cho đến khi Sophie quen dần với việc có tớ sống cùng trước khi bọn tớ góp thêm một mặt con nữa cho gia đình.”

Một đứa con. Nàng huy động hết các ngón tay khi tết và siết chặt tóc xuôi theo lưng Lisa. Lisa và Louie đang gây dựng một gia đình. Delaney thậm chí còn chưa có lấy một người bạn trai, và khi nàng nghĩ đến một người đàn ông trong đời mình, chỉ duy nhất một hình bóng xâm chiếm tâm tư nàng đó là Nick. Gần đây nàng nghĩ về anh rất nhiều. Ngay cả khi nàng đang ngủ. Nàng có một cơn mộng buồn vào một đêm nào đó, chỉ là thời khắc ấy ngày vẫn trôi qua và xe hơi của nàng không bị mất. Nàng có thể tự do đi khỏi Truly, nhưng ý nghĩ sẽ chẳng bao giờ còn trông thấy Nick lần nữa làm con tim nàng tan nát. Nàng không rõ điều gì tồi tệ hơn, sống cùng thị trấn và lạnh nhạt với anh, hay không sống cùng nơi và khỏi ép buộc chính mình phải làm ngơ. Nàng hoang mang và sầu muộn rồi nghĩ có lẽ mình nên phó mặc cho điều không thể tránh khỏi và mua một con mèo. “Tớ chắc là cậu có nghe chuyện về Marty Wheeler rồi,” nàng chuyện trò nhằm cố gắng đẩy suy nghĩ của mình sang hướng khác.

“Dĩ nhiên rồi, tớ tự hỏi là điều gì khiến một gã đàn ông lại muốn trồng thêm một cái áo nâng ngực dưới bộ đồ ông già Noel của hấn nhỉ. Cậu biết đó, nhưng thứ ấy hoàn toàn không dễ chịu chút nào.”

“Cậu có nghe về cái quần lọt khe không?” Delaney lấy một sợi dây buộc cao su và tết chặt đuôi của bím tóc kiểu Pháp. Sau đó, nàng nhét nó xuống dưới với một cái kẹp ghim.

Lisa đứng lên và vuốt thẳng trang phục. “Thử hình dung xem. Cậu có thể tưởng tượng ra quần chật kẹt vào mông không?”

“Chỉ nghĩ đến nó cũng đã thấy đau rồi.” Nàng bắt gặp ánh mắt của Sophie đứng cách đó vài bước, cố gắng không tỏ ra ngỡ ngàng và tội lỗi trong chiếc váy ngủ dài và cái khăn quấn trên đầu. “Cháu có muốn cô tết tóc cho không?” nàng hỏi cô-bé-mười-ba-tuổi.

Sophie lắc đầu và nhìn chỗ khác. “Gần tới lượt chúng ta rồi, Lisa.”

Sau khi Lisa rời khỏi để bắt đầu bước xuống sàn diễn, Delaney cuộn mái tóc của Neva Miller thành một cái đuôi ngựa lộn vào trong, sau đó làm cho bốn đứa con gái của cô ta kiểu bím tóc thất ngược. Neva nói huyền thuyên về nhà thờ của cô, ông chồng mục sư Tim của cô, và đức Chúa. Miệng cô nàng dính vào sự tích Phục sinh, nụ cười kiểu Jesus-yêu-tôi-hơn-là-bạn, khiến Delaney không nhìn được muốn hỏi Neva rằng cô có nhớ rằng đã ngậm của quý cho cả đội bóng đá mệt mỏi trong suốt giờ nghỉ giữa hiệp không.

“Cô nên tới nhà thờ của chúng tôi ngày mai,” Neva nói khi cô nàng dồn mấy đứa con gái tới gần sân khấu. “Chúng tôi sẽ họp mặt từ chín giờ cho tới tận trưa.”

Delaney thà bị đày đọa ở địa ngục ngàn đời còn hơn. Nàng đóng gói những trang bị còn lại và chạy đi tìm mẹ. Nàng sẽ không gặp bà Gwen cho tới sau năm mới, nàng muốn nói lời tạm biệt và chúc bà một chuyến đi vui vẻ. Trong nhiều năm, nàng đã mừng lễ với những người bạn ái ngại cho nàng và mời nàng tới dùng bữa tối Giáng sinh. Năm nay nàng hoàn toàn cô độc, và khi ôm mẹ và hứa sẽ chăm sóc cho Duke và Dolores nàng nhận ra rằng mình thật sự muốn trải qua kỳ Giáng sinh ở nhà như trước đây. Đặc biệt bây giờ khi có thêm Max trong nhà. Ông luật sư dường như có khả năng làm mẹ nàng xao nhãng việc chỉ trích mọi thứ trong đời nàng.

Tuyết rơi xuống đầu nàng khi nàng nhét tất cả mọi thứ vào chiếc xe Cadillac. Nàng không đem theo găng tay và đôi tay của nàng cóng lên vì lạnh khi cọ vào cửa sổ. Nàng kiệt sức và vai đau nhức, rồi nàng rẽ vào góc đường phía sau tiệm của mình hơi gấp một chút. Chiếc Cadillac trượt theo lối bên vào chỗ đậu xe và cuối cùng dừng lại với cái chắn bùn chặn trước cửa văn phòng xây dựng Allegrezza. Delaney cho rằng hai anh em họ sẽ không làm việc vào ngày hôm sau, và dù sao đi nữa, nàng cũng không còn đủ sức để quan tâm đến chuyện đó. Nàng thay một cái áo ngủ và trườn vào giường. Có vẻ như nàng chưa ngủ đủ giấc khi nghe tiếng ai đó nện vào cửa. Nàng liếc mắt nhìn đồng hồ bên cạnh giường khi tiếng đập cửa tiếp tục. Lúc đó là chín giờ rưỡi sáng Chủ nhật, và nàng không cần phải thật sự thấy Nick để biết rõ là ai đang đứng trên hành lang nhà nàng và đập cửa. Nàng với lấy cái áo choàng lụa màu đỏ nhưng không buồn rửa mặt hay chải tóc. Nàng cho rằng anh đáng bị khiếp hãi vì đã đánh thức nàng dậy sớm thế này vào ngày nghỉ của nàng.

“Có cái quái gì bất ổn ở em vậy?” là những lời đầu tiên văng ra khỏi miệng anh khi anh ào vào căn hộ của nàng như một cơn phần nộ của Chúa.

“Tôi ư? Tôi không phải là người gõ ầm ầm vào cửa nhà anh như một người điên.”

Anh vòng tay quanh ngực và nghiêng đầu qua một bên.

“Em định lết những bánh xe đó quanh thị trấn cả mùa đông à, hay chỉ là cho tới khi em tự giết chính mình?”

“Đừng nói với tôi rằng anh lo lắng.” Nàng buộc chặt cái thắt lưng lụa quanh hông, sau đó bước qua chỗ anh tới bếp.

“Điều đó có thể cho thấy anh đang thực sự quan tâm tới tôi đây.”

Anh dùng tay nắm lấy cánh tay của nàng và ngăn lại. “Có những phần nhất định trên cơ thể em làm tôi quan tâm.”

Nàng nhìn vào khuôn mặt anh, vào đôi môi mím lại thành một đường thẳng, hàng lông mày rậm, và đục vọng sục sôi trong đôi mắt anh. Anh giận dữ hơn bình thường nàng từng thấy ở anh, nhưng anh không thể che giấu nỗi ham muốn có nàng. “Nếu anh muốn tôi, anh biết điều kiện của tôi rồi. Không có người đàn bà nào khác nữa.”

“Ừ, và cả hai chúng ta đều biết rằng tôi chỉ cần khoảng hai phút thôi để làm em đổi ý.”

Nhiều tháng trước, nàng đã biết rằng nếu nàng tranh cãi anh sẽ coi đó là một thách thức chỉ để chứng minh là nàng sai. Nàng muốn tin rằng mình có thể chống lại sự cám dỗ, nhưng sâu thẳm bên trong, nàng sợ anh còn chưa cần đến một phút rưỡi là xong. Nàng vùng khỏi tay anh và bước vào trong bếp.

“Đưa cho tôi chìa khóa xe của Henry nào,” tiếng anh vang lên phía sau nàng.

“Tại sao?” nàng lôi cái phích nước trên bàn pha cà phê và đổ nước vào đó. “Anh định làm gì vậy, ăn trộm nó à?”

Tiếng đóng cửa đánh sầm trả lời nàng. Nàng đặt cái phích lên quầy và bước vào phòng khách. Cái ví của nàng bị dốc ra bàn cà phê và nàng có cảm giác rằng chìa khóa của mình đã mất. Nàng chạy ra ngoài, và chân ngập vào trong tuyết ngay ở rìa bậc thang đầu tiên. “Ê,” nàng gọi ngay trên đầu anh, “anh nghĩ rằng đang làm gì thế hả? Đưa trả tôi cái chìa khóa, đồ ngốc!”

Tiếng cười của anh vọng lên chỗ nàng. “Xuống đây mà lấy lại này.”

Có vài lý do hợp lý khiến nàng buộc phải đi chân trần trong tuyết. Một tòa nhà đang cháy, lũ chuột bỏ trần lan, một lát bánh sô cô la phô mai, nhưng chiếc Cadillac của Henry không nằm trong số lý do đó.

Nick nhảy vào trong chiếc xe màu bạc và khởi động. Anh lau một mảng trên kính chắn gió, và sau đó rời đi. Khi anh quay về độ một tiếng sau đó, Delaney đã ăn mặc chỉnh tề chờ anh nơi cửa trước.

“May cho anh là tôi đã không gọi cảnh sát,” nàng nói khi anh bước lên cầu thang về phía nàng.

Anh nắm lấy tay nàng và thả chìa khóa vào lòng bàn tay nàng. Đôi mắt của anh ngang tầm với mắt nàng, và miệng của anh cách môi nàng vài phân. “Chậm thôi.”

‘Chậm thôi?’ Tim nàng đập loạn lên và hơi thở nghẹn lại trong cổ họng khi nàng chờ anh hôn mình. Anh đang rất gần, nếu nàng rướn người tới trước thêm một chút...

“Chậm thôi trước khi em tự giết mình,” anh nói, sau đó quay đi và bước xuống cầu thang.

Nỗi thất vọng ghim nhịp tim gấp gáp của nàng lại thành những tiếng nhịp đập uể oải. Qua thành cầu thang, nàng nhìn anh bước vào văn phòng, sau đó nàng đi tới chỗ chiếc Cadillac đậu phía dưới. Nàng nhìn qua cửa kính xe xem xét những can thuốc xịt tóc và gel nàng đã ném vào phía sau xe đêm hôm trước. Không sút mẻ. Không lộn xộn. Chiếc xe vẫn như bình thường - trừ việc giờ đây nó được gắn bốn chiếc lốp đi tuyết, trông chúng mới tinh.

Buổi sáng thứ Hai bắt đầu đủ lê thê để Delaney có thể treo những dây đèn trang trí Giáng sinh lên cái cây nhỏ mà nàng mua chúng ở khu vực tiếp tân. Nó chỉ cao có ba bộ, nhưng khiến toàn tiệm tràn ngập mùi thông. Vào buổi trưa, công việc có bận rộn hơn và tiếp diễn đều đều đến tận lúc nàng đóng cửa tiệm vào khoảng năm rưỡi chiều. Kết quả xét giải điêu khắc tượng băng sẽ bắt đầu ở công viên Larkspur lúc sáu giờ, và nàng hồi hả thay đồ. Nàng mặc quần jean, áo dài tay cotton màu be với cờ Mỹ đằng trước, và mang giày Doc Marten. Nàng không hứng thú với mấy cái tượng băng bằng việc tìm ra người đàn ông Basque đã thay lớp cho xe của Henry hôm qua.

Lúc nàng đến Larkspur, bãi đậu xe đã gần như đầy kín và buổi chằm giải đang diễn ra. Mật trời đã lặn và hàng đèn công viên chiếu sáng cho thế giới thần tiên của những tượng đài lấp lánh cao chót vót. Delaney đi ngang qua bức tượng Người đẹp và Quái vật cao mười bộ, một người đàn ông miền núi vạm vỡ với con lừa thò hàng, và Rồng Phép Thuật Puff. Những chú thích thú vị đã được đính kèm mỗi bức tượng, khiến chúng sống động trong màn đêm đen và ánh đèn sáng rực. Nàng len lỏi giữa đám đông qua Dorothy và Toto, một chú vịt khổng lồ, cùng một con bò to gần bằng cái xe tải nhỏ. Không khí mát lạnh đâm vào tai nàng, và nàng cho hai tay trần vào trong túi chiếc áo choàng len. Nàng tìm thấy tác phẩm của Công ty xây dựng Allegrezza ở xa xa hướng Tây, vây quanh là người xem và giám khảo. Nick và Louie đã khắc một tòa nhà hình bánh mì gừng hoàn chỉnh với những viên kẹo dẻo và kẹo đường bằng băng. Căn nhà đủ lớn để bước vào, nhưng đã bị chằng dây giới hạn đến tận sau khi giám khảo quyết định xong kết quả. Delaney nhìn quanh tìm Nick và thấy anh đứng cạnh anh trai. Anh mặc một cái áo da có mũ trùm đầu North Face với lớp lót màu trắng, quần jean và giày lao động. Gail Oliver đứng cạnh anh, tay cô nàng

ôm lấy cánh tay anh. Một cơn ghen hừng hực dậy lên trong lòng Delaney, và nàng có thể đã mất hết dũng khí mà đi luôn qua anh nếu anh không ngược lên, nhìn nàng chăm chú.

Nàng ép mình bước tới chỗ anh nhưng lại nói chuyện với Louie bởi điều đó dễ dàng hơn. “Lisa có ở đây không?”

“Cô ấy và Sophie tới nhà vệ sinh,” Louie trả lời, đôi mắt màu nâu đang nhìn Delaney của anh quay sang Nick, sau đó nhìn lại nàng. “Đừng đi xa chỗ này quá, cô ấy sẽ quay lại ngay đây.”

“Thật ra tôi muốn nói chuyện với Nick.” Nàng quay đi và nhìn lên người đàn ông phải chịu trách nhiệm vì những cảm giác hỗn độn đang đánh nhau trong trái tim nàng. Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, và nàng biết rằng vì lẽ gì chẳng rõ nàng đã yêu điên cuồng chàng trai đã từng mê hoặc và đồng thời cũng hành hạ nàng. Họ bây giờ đều đã trưởng thành, nhưng không có gì thay đổi. Chỉ là anh đã tìm ra phương thức mới và hữu hiệu hơn để hành hạ nàng. “Nếu anh có một phút, tôi cần nói chuyện với anh.”

Không một lời, anh rời khỏi Gail và tiến tới chỗ nàng.

“Gì thế, tỏ hoang?”

Nàng liếc qua mọi người xung quanh họ, sau đó nhìn thẳng mặt anh. Hai má anh đỏ bừng và nàng có thể thấy hơi thở của anh trong bóng tối. “Tôi muốn cảm ơn anh vì bộ lớp xe đi tuyết. Tôi chờ cả ngày nay, nhưng anh không tới văn phòng. Vì thế, tôi nghĩ rằng có thể tìm thấy anh ở chỗ này.”

Nàng đung đưa người và nhìn xuống mũi giày. “Tại sao anh làm việc đó?”

“Việc gì?”

“Gắn lớp đi tuyết vào xe của Henry. Chưa từng có người đàn ông nào gắn lớp xe cho tôi đâu.” Môi nàng nở nụ cười bối rối. “Đó là một việc thật tử tế.”

“Thì tôi đúng là một người tốt bụng mà.”

Một bên khóe miệng nàng nhếch lên. “Không, anh đâu có thế.” Nàng lắc đầu và ngược lên nhìn vào mắt anh. “Anh thô lỗ và hống hách hầu như mọi lúc.”

Anh cười phô hàm răng trắng và nheo đôi mắt lại. “Thế tôi là gì khi tôi không thô lỗ và hống hách?”

Nàng nắm tay lại và thổi vào đôi bàn tay lạnh cóng. “Tự phụ.”

“Và gì nữa?” Anh với tới và kẹp ngón tay nàng vào lòng bàn tay ấm áp của anh.

Qua khóe mắt, nàng bắt gặp ánh nhìn thoáng qua của Gail về phía họ. “Và tôi có thể thấy rằng mình đã đến không đúng lúc.” Nàng rút tay ra và nhét tay vào trong túi. “Tôi sẽ nói chuyện với anh vào dịp khác khi anh không bận.”

“Hiện giờ tôi không bận,” anh nói ngay khi Gail tới đứng sát bên anh.

“Chào, Delaney.”

“Ừ Gail.”

“Tôi không thể tham dự trình diễn thời trang hôm tối thứ Bảy.” Gail ngược lên nhìn Nick và mỉm cười. “Tôi có vài việc phải làm, nhưng tôi nghe nói rằng năm nay cô đã làm tóc khá lắm.”

“Tôi nghĩ mọi người đã có một khoảng thời gian thú vị.” Delaney lùi một bước ra sau. Lòng ghen tuông như một lưỡi dao nóng rục xoáy vào gan ruột nàng, và nàng cần phải tránh khỏi Nick và Gail cũng như cảnh họ bên nhau. “Gặp lại hai người sau.”

“Em đi đâu vậy?” anh hỏi.

“Tôi cần phải thăm Duke và Dolores,” nàng trả lời, với nàng thì chúng nghe có vẻ đáng thương hại. “Sau đó, tôi sẽ gặp vài người bạn,” nàng thêm vào một câu nói dối để cứu vãn chút kiêu hãnh và giơ tay lên vẫy nhanh, rồi quay người bước đi.

Chỉ vài ba bước, Nick đã bắt kịp nàng. “Tôi sẽ đưa em ra xe của em.”

“Anh không cần làm thế.” Nàng ngẩng lên nhìn anh, sau đó ngoái nhìn Gail, người đang dõi theo họ khi họ tiến đến bãi đỗ xe. “Anh sẽ làm bạn gái của anh nổi điên lên đấy.”

“Gail không phải bạn gái của tôi, và em không cần bận tâm về cô ta.” Anh nắm lấy tay của Delaney và thả nó vào trong túi áo khoác của anh. “Sao em lại phải thăm mấy con chó của Henry?”

Họ bước ngang qua một bức tượng thần đèn bằng băng đang cười trên ngọn đèn của ông ta. Nàng không biết có nên tin anh về chuyện của Gail hay không, nhưng quyết định cho qua chủ đề đó. “Mẹ của tôi đã rời thị trấn với Max Harrison.”

Anh đan tay mình vào tay nàng và cảm giác ngứa ran lan đến tận cổ tay nàng. “Họ sắp đón lễ Giáng sinh của mình trên một chuyến tàu tình yêu nào đó.”

Nick đi chậm lại khi họ vòng quanh đám đông đang tụ tập trước tượng thần đèn. “Lễ Giáng sinh của em thì sao?”

Con ngựa râm ran quét qua khuỷu tay nàng và tràn lên bắp tay. “Chúng tôi sẽ tổ chức khi bà ấy quay về. Không có vấn đề gì lớn. Tôi đã quen với việc ở một mình trong những dịp lễ. Dù sao đi nữa, tôi cũng chưa từng có một Giáng sinh thực sự kể từ khi đi khỏi thị trấn.”

Anh không nói gì trong một chốc khi họ bước từ dưới ánh đèn công viên vào mảng tối. “Nghe cô độc thế.”

“Không hẳn. Tôi thường tìm được ai đó động lòng với mình. Và chẳng, sống tách biệt luôn là lựa chọn của tôi. Tôi có thể trở về và xin lỗi vì đã làm cha mẹ

thất vọng đến thế và giả vờ trở thành đứa con gái mà cha mẹ tôi muốn, nhưng vài món quà và bánh khúc cây Noel không đáng đổi lấy lòng tự hào hay tự do của tôi.” Nàng nhún vai và cố ý thay đổi chủ đề. “Anh chưa bao giờ trả lời câu hỏi của tôi.”

“Câu hỏi gì vậy?”

“Những cái lốp xe. Tại sao anh làm như vậy?”

“Không ai được an toàn lúc em lái chiếc thuyền lớn đó của Henry. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi em xóa sổ một đôi trẻ nào đó.”

Nàng ngược lên, nhìn vào một bên mặt tối mờ của anh. “Nói dối.”

“Cứ tin vào điều em muốn,” anh nói, từ chối thừa nhận rằng có thể là anh quan tâm tới nàng.

“Tôi nợ anh bao nhiêu?”

“Cứ coi chúng là quà Giáng sinh đi.”

Họ bước qua lề đường tới chỗ đậu xe và bước giữa một chiếc Bonco và xe tải. “Tôi không có gì để tặng anh cả.”

“Có đấy, em có mà.” Anh ngừng bước và nâng tay nàng lên môi. Anh hôn phớt qua khớp tay nàng. “Khi tôi không thô lỗ và hống hách và tự phụ... tôi là gì?”

Nàng khó mà thấy rõ hình dáng anh trong bóng đêm, nhưng không cần phải thấy đôi mắt của anh cũng biết rằng anh đang nhìn nàng qua mu bàn tay. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của anh cũng rõ ràng như nàng đang cảm nhận sự tiếp xúc với anh. “Anh là...” Nàng có thể cảm thấy bản thân đang tan chảy, ngay ở đó trong chỗ đậu xe với những ngón chân lạnh cứng và nhiệt độ dưới không độ. Nàng muốn ở bên anh. “Anh là người đàn ông lúc nào tôi cũng nghĩ đến.”

Nàng rút tay ra và nhón gót chân lên. “Tôi nghĩ về khuôn mặt đẹp trai, bờ vai rộng, và đôi môi của anh.” Nàng vòng tay quanh cổ anh và nép sát người vào anh. Anh vuốt tay khắp lưng nàng, ôm chặt nàng. Tiếng trái tim nàng đập loạn xạ trong đôi tai nàng và nàng vùi chiếc mũi lạnh lẽo vào dưới tai anh. “Rồi tôi nghĩ tới chuyện sẽ liêm anh.”

Hai tay anh chết lặng.

“Khấp người.” Nàng chạm đầu lưỡi vào thành cổ anh.

“Lạy Chúa và các thánh thần,” anh rên rỉ. “Khi nào thì em phải đi gặp bạn?”

“Bạn nào?”

“Em có nói là sẽ gặp bạn vào tối nay mà.”

“Ồ, phải.” Nàng quên mất lời nói dối của mình. “Cũng không quan trọng. Họ sẽ chẳng nhớ tới tôi nếu tôi không có mặt.”

Anh lùi lại nhìn nàng. “Còn bầy chó thì sao?”

“Thật sự là tôi phải dẫn chúng đi dạo một lát. Gail thì sao?”

“Tôi đã bảo rằng em không cần phải lo lắng về cô ta.”

“Anh đang gặp gỡ cô ta mà?”

“Đó là cô ta ‘gặp gỡ’ tôi.”

“Anh có làm tình với cô ta không?”

Nàng có thể thấy góc tối của miệng anh nhếch lên.

“Không.”

Trái tim của Delaney căng lên, và nàng định áp miệng mình lên miệng anh, ngẫu nhiên anh với một nụ hôn cuồng nhiệt khiến họ cùng ngạt thở. “Đi với tôi nhé.”

“Tới nhà Henry à?”

“Ừ.”

Anh im lặng một lúc, và nàng không thể xác định được điều anh đang nghĩ. “Tôi sẽ gặp em ở đó,” cuối cùng anh lên tiếng. “Tôi phải nói với Louie, sau đó lượn qua tiệm thuốc.”

Nàng không cần hỏi lý do. Anh ấn môi anh vào môi nàng, rồi anh rời khỏi đó. Nàng nhìn anh bước đi, những sợi chân tự tin đưa anh trở lại công viên.

Trên đường lái xe về nhà mẹ, nàng cố gắng tự nhủ rằng Nick sẽ là của nàng tối nay, và không còn điều gì khác đáng kể hết. Nàng cảm thấy những rung động nhẹ của những bánh xe đào sâu trong tuyết và đập vào vỉa hè rồi nói với bản thân rằng chỉ đêm nay là đủ rồi, và nàng cố gắng tin như vậy.

Khi nàng mở cửa trước căn nhà, Duke và Dolores đón nàng với những cái đuôi ve vẫy và cái lưỡi ẩm ướt. Nàng thả chúng ra ngoài và đứng trên lối đi khi chúng nhảy vào trong tuyết ngập tới tận bụng, hai con chó màu nâu trong một lớp tuyết dày trắng xóa. Lần này nàng đã nhớ tới đôi găng tay và vo vài quả bóng tuyết để Duke há miệng bắt lấy.

Có thể nàng nên thuyết phục Nick rằng chỉ nàng thôi cũng đủ cho anh. Nàng muốn tin rằng anh không có dính dáng tới những người khác. Nàng muốn tin khi anh nói rằng anh không làm tình với Gail, nhưng nàng không thể hoàn toàn tin ở anh. Nàng ném một quả cầu tuyết cho Dolores.

Nắm tuyết đung vào hông nó và con chó giống Weimaraner nhìn quanh không phát hiện được gì cả. Delaney biết rằng giữa hai người có điều gì đó hơn là tình dục, và Nick cũng phải biết điều đó. Nàng có thể thấy điều đó trong mắt của anh khi anh nhìn nàng. Nó thật nồng nàn và nhức nhối, và sau đêm nay, có thể anh sẽ chỉ muốn mỗi nàng.

‘Tôi không thể chung thủy với một người đàn bà, và em đã không nói điều gì đó để cho tôi muốn cố gắng.’

Anh muốn nàng. Nàng cũng muốn anh. Anh không yêu nàng. Nàng yêu anh nhiều tới mức đau đớn. Tình cảm của nàng không diễn tiến như một vệt hạnh phúc lướt chậm rãi qua đường hầm tình yêu. Cũng như mọi điều khác có liên quan tới Nick, yêu anh khiến nàng mất cảnh giác, khuấy động nàng và khiến nàng choáng váng. Và nàng bối rối đến mức cảm thấy vừa muốn khóc lại vừa muốn bật cười và có thể muốn nằm xuống mãi không thức dậy cho tới khi nàng có thể kết thúc mọi chuyện trong tâm trí mình.

Khi đang vợ một nắm tuyết khác, nàng nghe tiếng động cơ xe Jeep rồi nàng thấy ánh đèn xe soi đến lối vào. Chiếc xe bốn bánh dừng ngay dưới vùng sáng trước ga ra, và Duke và Dolores nhảy qua cái sân tới bên cửa tài xế, sủa như điên. Cánh cửa bật mở và Nick bước ra. “Hê, chó.” Anh cúi người gãi nhẹ phía sau tai chúng trước khi ngước nhìn lên. “Này, thỏ hoang.”

“Anh có khi nào định ngừng gọi tôi như vậy không, hả?”

Anh lại nhìn xuống Duke và Dolores. “Không.”

Delaney ném nắm tuyết trúng ngay đỉnh đầu anh.

Mảng tuyết trắng vỡ tung ra và rắc bụi tuyết lên mái tóc đen cùng hai bên vai áo parka đen của anh. Anh thong thả đứng thẳng lên, sau đó lắc đầu, rắc những bông tuyết trắng như mưa vào màn đêm. “Tôi cho là em biết gì đó hay ho hơn là lao vào cuộc chiến ném tuyết với tôi.”

“Anh định làm gì, lại ném bằm mắt tôi à?”

“Không.” Anh bước ngược lên lối đi đến chỗ nàng, tiếng gót giày trong màn đêm tĩnh lặng nghe có vẻ dọa dẫm.

Nàng hót thêm tuyết và vo nhẹ nhàng trong đôi tay đeo găng. “Nếu anh định làm gì kỳ cục, anh sẽ phải hối tiếc thật sự.”

“Em làm tôi sợ đấy, thỏ hoang.”

Nàng ném quả bóng tuyết và nó vỡ tung trên ngực của anh. “Tôi nợ anh điều đó.” Nàng lui lại một bước về phía sân và lún vào tuyết trắng tới tận đầu gối.

“Em nợ tôi nhiều lắm.” Anh tóm lấy cánh tay nàng và nhắc nàng lên đến khi mũi giày Doc Marten của nàng gần như không chạm đất. “Ngay khi tôi thu hồi xong món nợ ấy, em sẽ không bước đi nổi trong suốt cả tuần.”

“Anh làm tôi sợ rồi đấy,” nàng dài giọng. Anh nhìn xuống nàng, và nàng tưởng anh sẽ kéo nàng áp sát thân hình anh và hôn nàng. Anh không làm vậy. Anh đẩy nàng ra sau.

Một tiếng kêu thảng thốt thoát ra khỏi môi nàng khi nàng loạng choạng lùi vài bước và ngã xoài người trên tuyết. Hệt như hạ cánh trên một cái gối lông chim, và nàng choáng váng nằm đó, dỗi mắt lên bầu trời đen dính đầy những

ngôi sao nhấp nháy. Duke và Dolores sửa vang, nhảy lên trên người và liếm mặt nàng. Át tiếng thở dốc nặng nề của hai con chó đang kích động, nàng nghe âm thanh của tiếng cười giòn. Nàng hát lũ chó ra và ngồi dậy. “Đồ ngốc.” Nàng phủi tuyết phía sau cổ áo và trên găng tay. “Đỡ tôi lên.” Nàng chìa tay ra và chờ anh kéo nàng đứng lên trước khi nàng dùng hết sức nặng kéo anh ngã theo nàng xuống đất. Anh đáp trên người nàng với một ‘vẻ gọi tình.’ Anh hoang mang nhìn trán lại như thể anh chưa thể hoàn toàn tin vào chuyện vừa diễn ra.

Nàng cố gắng hít một hơi thật sâu nhưng không thể. “Anh nặng quá đấy.”

Anh lật lưng lại, kéo nàng lên trên anh, đứng ngay vị trí mà nàng muốn. Hai chân nàng duỗi cạnh chân anh, và nàng túm chặt cổ áo anh trong hai nắm tay. “Gọi ‘bác’ đi rồi tôi sẽ không phải làm anh đau.”

Anh nhướn mắt nhìn nàng như thể nàng bị điên. “Với một đứa con gái ư? Kiếp này thì đừng hòng nhé.”

Lũ chó nhảy qua người họ như thể họ là hàng rào, và nàng hốt một nắm tuyết đầy thả lên mặt anh. “Đến đây và nhìn này, Duke. Đây là người tuyết Frosty của xứ Basque.”

Với bàn tay trần, anh phủi những bông tuyết khỏi làn da sạm nắng và liếm tuyết đọng trên môi mình. “Tôi sắp trả giá cho chuyện này trong một thời gian khá lâu đấy.”

Nàng cúi thấp mặt xuống và quệt nhẹ đầu lưỡi nàng qua môi dưới của anh. “Để tôi làm giúp anh.” Nàng cảm thấy anh trả lời bằng sự bất nhịch trong hơi thở của anh và bàn tay đang ghi chặt cánh tay nàng. Nàng hôn lên miệng anh và mút lưỡi anh. Khi đã xong, nàng ngồi dậy ngang người anh, tấm áo choàng len của nàng trải ra xung quanh họ. Qua chiếc quần jean đang mặc, nàng cảm thấy cái vật tinh thức hoàn toàn của anh ép vào nàng, dài, rắn và kích động. “Có một trụ băng trong túi của anh, hay chỉ là anh sung sướng vì gặp tôi vậy?”

“Trụ băng?” Anh luồn tay dưới lớp áo choàng của nàng và lần lên đùi nàng. “Trụ băng lạnh lắm. Em đang ngồi trên một thứ nóng bỏng dài hai lăm phân đấy.”

Nàng ngược mắt nhìn trời đêm. “Hai lăm phân. Nó đúng là lớn thật, nhưng không tới mức đó.”

“Đó là một sự thật dễ thấy mà.”

Delaney cười và lặn khỏi người anh. Anh có thể đứng về việc nó là một thứ nóng bỏng. Hẳn anh thừa biết cách kích thích nàng.

“Mông tôi đóng băng rồi.” Anh ngồi dậy và Duke và Dolores nhảy lên anh. “Ê, cút ngay,” anh vừa nói vừa đẩy chúng ra và giúp Delaney đứng lên. Nàng gạt tuyết khỏi áo anh, anh phủi tuyết trên tóc nàng. Tại cổng vòm, họ dẫm mạnh chân, sau đó bước vào trong. Delaney cầm áo choàng của anh và treo lên giá gần cửa trước. Khi anh nhìn quanh, nàng nhân cơ hội ấy ngắm anh. Hẳn nhiên,

anh mặc một cái áo sơ mi bằng nỉ. Chiếc áo nỉ đỏ sậm đóng thùng trong quần Levi's bạc màu.

“Trước kia anh từng ghé đây chưa?”

“Một lần.” Anh hướng mắt về phía nàng. “Vào ngày mở di chúc của Henry.”

“Ừ, phải rồi.” Nàng quét mắt một vòng, thử nhìn cái phòng lớn bằng ánh mắt khác, như thể nàng chưa từng đặt chân đến đây. Căn phòng xây theo lối Victoria đặc trưng. Sơn và giấy dán tường trắng, đồ gỗ và chân tường ốp gỗ đen, những tấm thảm dệt tay Ba Tư dày cộp, cái đồng hồ đứng kiểu cổ. Mọi thứ toát lên vẻ xa hoa và có phần hơi ngột ngạt, và họ cùng nhận ra rằng nếu Henry hứng thú với việc làm cha, Nick đã có thể lớn lên trong một căn nhà khổng lồ. Nàng băn khoăn chẳng biết liệu anh tự thấy mình may mắn chăng.

Cả hai cởi mấy đôi giày ướm đóng băng của họ ngay cửa, và nàng nhờ anh nhóm lửa trong phòng khách khi nàng pha món cà phê Ailen trong bếp. Mười phút sau trở lại, nàng thấy anh đứng trước cái lò sưởi kiểu truyền thống, nhìn chăm chăm vào bức chân dung của mẹ Henry treo phía trên mặt lò sưởi. Chỉ một chút hao hao giữa Alva Morgan Shaw và đứa cháu nội của bà. Nick có vẻ lạc lõng giữa những đồ gia bảo của anh. Nhà riêng của anh thích hợp với anh hơn, những thanh đà nổi và đá cuội và khăn trải giường bằng nỉ.

“Anh nghĩ gì?” nàng hỏi khi đặt cái khay thủy tinh lên tủ búp phê.

“Về cái gì?”

Nàng chỉ vào bức hình mẹ của Henry, người đã định cư tại thủ phủ bang rất lâu trước khi Delaney đến sống ở Truly. Henry đã đưa Gwen và Delaney thăm bà cụ vài lần mỗi năm cho tới khi bà mất vào năm một chín tám mươi, và theo như Delaney nhớ, bức chân dung hoàn toàn mang tính tâng bốc. Alva là một người phụ nữ cao còm nhom với thân hình cò hương xương xẩu, và Delaney hồi tưởng về bà cụ thoảng mùi thuốc lá cũ và keo xịt tóc Aqua-Net. “Bà nội anh đây.”

Nick hất đầu về một bên. “Tôi nghĩ rằng tôi thấy mừng vì mình giống bên nhà mẹ, và may cho em vì đã được nhận nuôi.”

“Đừng lãng đi.” Delaney cười lớn. “Cho tôi biết điều anh đang thực sự suy nghĩ đi.”

Nick quay sang nhìn nàng và tự hỏi nàng sẽ làm gì nếu anh nói với nàng. Anh lướt mắt qua mái tóc vàng óng và đôi mắt nâu to tròn, vòm trán và cặp môi hồng của nàng. Đạo gần đây anh đã liên tục suy nghĩ về rất nhiều điều, những chuyện sẽ không bao giờ xảy ra, và tốt nhất là không nên nghĩ tới. Những điều đại loại như cùng thức dậy với Delaney mỗi sáng trong suốt quãng đời còn lại và nhìn mái tóc nàng bạc dần. “Tôi đang nghĩ trong lúc này hẳn ông già đang rất hài lòng với chính mình.”

Nàng đưa cho anh một cốc cà phê, sau đó nâng cốc của mình lên thổi. “Sao anh lại hình dung ra chuyện như vậy?”

Anh hớp một ngụm cà phê đầy và cảm thấy vị rượu whiskey nóng bùng trôi xuống tận dạ dày. Anh thích cảm giác này. Nó gợi nhớ đến nàng.

“Henry đã không muốn chúng ta ở bên nhau kia mà.”

Anh tự hỏi liệu có nên cho nàng biết sự thật không, và quyết định sao lại không nói. “Em nhầm rồi. Ông ấy ‘muốn’ chúng ta ở cùng nhau. Đó là lý do tại sao em bị nhốt ở Truly. Không phải để bầu bạn với mẹ em đâu.” Những nếp nhăn trước trán nàng như bảo anh rằng nàng chẳng tin anh chút nào. “Hãy tin tôi trong chuyện này.”

“Được rồi, mà tại sao chứ?”

“Em thực sự muốn biết không?”

“Có.”

“Được rồi. Vài tháng trước khi chết, ông ấy định cho tôi tất cả, ông ấy nói rằng sẽ chừa một ít cho Gwen, tuy nhiên ông ấy để lại mọi thứ khác cho tôi nếu tôi cho ông ấy một đứa cháu nội. Ông ấy sẽ cúp sạch phần của em.” Anh dừng lại trước khi nói tiếp, “Tôi đã bảo ông ấy xéo đi.”

“Tại sao ông ấy lại làm thế?”

“Tôi đoán rằng ông ấy nghĩ rằng có một thằng con trai ngoài giá thú cũng còn hơn không có con trai, và nếu tôi không có con, vậy thì toàn bộ dòng máu Shaw cao quý sẽ ngòm cùng tôi.”

Nàng cau mày và lắc đầu. “Được rồi, nhưng vẫn không có gì liên quan tới tôi cả.”

“Chắc chắn là liên quan rồi.” Anh nắm lấy tay kia của nàng và kéo nàng lại gần. “Nghe thật điên khùng, nhưng ông ấy nghĩ, bằng vào chuyện xảy ra tại Angel Beach, tôi đã yêu em.” Anh miết ngón cái lên phía sau đốt tay của nàng.

Ánh mắt của nàng tìm kiếm khuôn mặt anh, sau đó nàng nhìn đi chỗ khác. “Anh nói đúng. Thật điên khùng quá.”

Anh thả tay nàng ra. “Nếu em không tin tôi, cứ hỏi Max. Ông ta biết mọi chi tiết. Ông ta đã thảo bản di chúc.”

“Điều đó vẫn không mấy rõ ràng. Nó rất mạo hiểm, còn Henry quá độc đoán nên không thể để sơ hở trong chuyện này. Ý tôi là, chuyện gì sẽ xảy ra nếu như tôi kết hôn trước khi ông ấy chết? Ông ấy có thể sống thêm nhiều năm, và trong thời gian đó, tôi có thể trở thành một bà xơ hay bất kỳ thứ gì.”

“Henry đã tự sát.”

“Không đời nào.” Nàng lắc đầu lần nữa. “Ông ấy yêu bản thân mình nhiều đến nỗi không thể làm những chuyện như vậy được. Ông ấy khoái vai trò của một con cá to trong một cái ao nhỏ lắm mà.”

“Dù gì chẳng nữa, ông ấy cũng chết dần vì ung thư tuyến tiền liệt và chỉ còn sống thêm được vài tháng nữa thôi.”

Miệng nàng hơi há ra một chút, và nàng chớp mắt vài lần. “Không ai cho tôi biết hết.” Cặp lông mày của nàng nhíu lại, và nàng xát vào hai bên cổ. “Mẹ tôi có biết chút gì không?”

“Bà ấy biết về bệnh ung thư của ông ấy và vụ tạt sạt.”

“Thế sao bà ấy không nói gì với tôi?”

“Tôi không biết được. Em phải hỏi bà ấy thôi.”

“Điều này có vẻ kỳ quái và độc đoán tới mức tôi càng nghĩ lại càng thấy đó có vẻ là chuyện mà Henry sẽ làm.”

“Kết cục sẽ luôn thỏa mãn ý đồ của ông ấy, và mọi thứ đều có giá của nó.” Anh quay lại nhìn vào ngọn lửa và uống một hớp. “Bản di chúc là cách mà ông ấy kiểm soát mọi người ngay cả sau khi ông đã chết.”

“Ý anh là ông ấy dùng tôi để điều khiển anh.”

“Đúng vậy.”

“Và anh ghét ông ấy vì điều đó.”

“Phải. Ông ta là một kẻ ti tiện.”

“Vậy thì tôi không hiểu.” Nàng tới đứng cạnh anh và anh có thể nghe ra sự bối rối trong giọng nói của nàng. “Tại sao anh lại ở đây tối nay? Tại sao anh không tránh xa tôi?”

“Tôi đã cố.” Anh đặt cái cốc lên bệ lò sưởi và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Nhưng đâu dễ dàng thế. Henry đã đứng trong một điểm, ông ta biết tôi muốn em. Ông ta biết tôi muốn em dù có rủi ro.”

Một khoảng lặng khá dài giãn ra giữa họ, rồi nàng hỏi, “Sao anh còn ở đây lúc này - đêm nay? Chúng ta đã ở cùng nhau.”

“Nó vẫn chưa kết thúc mà. Chưa đâu.”

“Tại sao phải mạo hiểm lần nữa chứ?”

Sao nàng cứ phải truy vấn anh? Nếu nàng muốn câu trả lời, anh sẽ trả lời nàng, nhưng anh nghi ngờ khả năng nàng thích nó. “Bởi vì tôi nghĩ đến khi em khỏa thân và đầy ham muốn từ khi em mới mười ba hay mười bốn tuổi.” Anh hít một hơi dài rồi từ tốn thở ra. “Từ cái lần Louie và tôi ở trên bãi tắm công cộng với vài đứa bạn, và em cũng ở đó, với bạn bè em. Tôi không nhớ họ, chỉ nhớ em. Em mặc một bộ đồ bơi vải bóng có màu tía xanh. Đó là chiếc áo tắm một mảnh và không có chỗ nào căng đầy cả, nhưng nó có một cái dây kéo lên ở

phía trước khiến tôi phát điên. Tôi nhớ mình ngắm em nói chuyện với đám bạn và nghe nhạc, và tôi chẳng thể rời mắt khỏi cái khóa kéo đó. Đó là lần đầu tiên tôi để ý tới ngực em. Chúng nhỏ và nhọn và tất cả những gì tôi nghĩ ra được là kéo cái khóa đó xuống để có thể nhìn chúng, để tôi có thể nhìn thấy sự thay đổi trong cơ thể của em. Tôi trở nên cương cứng, đau đớn, và tôi phải nằm úp bụng xuống để không ai nhìn thấy tôi có một cái của quý to như cây thông Ponderosa.

“Tôi hôm đó khi về nhà, tôi cứ hình dung mình bò qua cửa sổ vào phòng ngủ của em. Tôi tưởng tượng mình ngắm em ngủ với mái tóc vàng xỏa rộng phủ kín trên gối. Sau đó tôi hình dung ra em thức dậy và nói với tôi rằng em đã đợi tôi, đưa cả hai tay ra và mời mọc tôi lên giường. Tôi tưởng tượng mình chui vào giữa những tấm ga giường, vén áo em lên, và kéo quần lót của em xuống. Em để cho tôi chạm vào bộ ngực nhỏ của em như tôi muốn. Em cũng để cho tôi vuốt ve giữa hai chân em. Tôi tưởng tượng cảnh đó hàng giờ.”

“Tôi khi ấy mười sáu tuổi và biết nhiều hơn mức độ nên biết về tình dục. Em còn bé và ngây thơ và không biết gì hết. Em là công chúa của Truly, và tôi là thằng con hoang của tay thị trưởng. Tôi còn không đáng hôn chân em, nhưng điều đó không khiến tôi ngừng thèm muốn em đến nỗi khiến ruột gan tôi đau quặn lên. Tôi có thể gọi một trong hàng tá đứa con gái mà tôi biết, nhưng tôi không làm thế. Tôi muốn tưởng tượng về em.” Anh hít thêm một hơi thật sâu. “Em có thể nghĩ tôi là một kẻ đồi trụy.”

“Đúng vậy,” nàng cười khê. “Một kẻ đồi trụy có cây thông Ponderosa.”

Anh nhìn ngang vai tới đôi mắt nâu to đầy vẻ thích thú của nàng. “Em không giận à?”

Nàng lắc đầu.

“Em không nghĩ là tôi bệnh hoạn ư?” Anh thường tự bản khoăn về chuyện đó.

“Thực ra, tôi đang phồng mũi. Tôi cho rằng tất cả phụ nữ đều thích tưởng tượng rằng vào một thời điểm nào đó trong đời mình, có ít nhất một người đàn ông ngoài kia đang mơ về cô ta.”

Nàng không biết tới một nửa câu chuyện. “Phải, à, tôi nghĩ về em hết lần này đến lần khác.”

Nàng quay sang anh và vờ tới hàng khuy trên áo sơ mi của anh. “Tôi cũng nghĩ về anh.”

Bên dưới mi mắt, anh nhìn đôi tay trắng ngần của nàng nổi bật trên nền vải nỉ đỏ, những ngón tay thon của nàng dịch xuống hông anh. “Khi nào?”

“Từ khi tôi về lại đây.” Nàng kéo đuôi áo sơ mi của anh ra khỏi quần jean. “Tuần trước tôi nghĩ về chuyện này.” Nàng rướn tới trước và phớt nhẹ lưỡi qua đầu ngực phẳng lì của anh. Nó săn lại như da thuộc, và anh luồn mấy ngón tay vào tóc nàng.

“Gì nữa?”

“Đây.” Nàng cởi khuy quần anh và luồn tay vào bên trong quần lót của anh. Khi nàng ôm lòng bàn tay mềm mại quanh thứ khí giới đang cứng ngắc của anh và siết lại, anh có thể thấy cảm giác ấy bên trong mình. Nàng vuốt ve anh suốt từ gốc đến ngọn, và anh đứng đậy cảm nhận nó trọn vẹn. Mớ tóc mềm của nàng trôi qua kẽ tay anh, khuôn miệng ẩm ướt của nàng trên ngực và cổ anh. Anh có thể ngửi thấy mùi phấn thơm thoảng trên da nàng, và khi nàng hôn anh, nàng dậy mùi cà phê, rượu whiskey và đục vụng. Anh thích cảm nhận lưỡi nàng trong miệng anh và tay nàng bên dưới quần anh.

Anh thích ngắm gương mặt nàng khi nàng vuốt ve anh. Anh cởi áo len và tháo nịt ngực của nàng và nghĩ đến hàng trăm hình ảnh tưởng tượng của mình về người phụ nữ duy nhất này. Gộp chung lại, không gì trong số đó mang dáng dấp của hiện thực. Anh khum tay áp vào cặp ngực trắng tròn căng đầy, và âu yếm hai đầu vú hồng đẹp tuyệt của nàng.

“Tôi đã bảo anh rằng tôi muốn liếm hết người anh,” nàng thì thầm khi kéo quần dài và quần lót xuống dưới đùi anh. “Tôi cũng đã nghĩ suốt về điều đó.” Nàng quỳ trước mặt anh, vẫn mặc quần jean và ngậm anh vào cái miệng nóng hổi ẩm ướt. Hơi thở đứt đoạn trong phổi của anh và anh xoãi rộng hai chân bằng vai để giữ thăng bằng. Nàng hôn đầu dương vật và nhẹ nhàng mân mê hai hòn bi của anh. Anh rùng mình và vén mái tóc mượt mà của Delaney xa khỏi khuôn mặt nàng khi anh trông xuống hàng mi dài và đôi gò má mịn màng của nàng.

Nick thường thích kiểu này hơn bất kỳ điều gì khác. Không hẳn lúc nào anh cũng sử dụng bao cao su trong suốt giai đoạn, mà để cho đối tác quyết định. Nhưng anh không muốn trút hết vào miệng Delaney. Anh muốn nhìn vào mắt nàng khi chôn vùi mình vào thẳm sâu bên trong nàng. Anh muốn được biết nàng cảm nhận được anh nơi đó. Anh muốn cảm nhận được nàng giữ chặt anh trong thân thể nàng và tận hưởng những rung động mãnh liệt của nàng. Anh muốn quên đi việc sử dụng bao cao su và để lại chút gì của anh trong cơ thể nàng khi anh đã rời khỏi nàng. Anh chưa bao giờ cảm thấy thế với người đàn bà nào khác. Anh muốn nhiều hơn. Anh muốn những thứ mà anh không dám tin rằng nó khả thi. Anh muốn biến nàng thành của anh nhiều hơn một đêm. Lần đầu tiên trong đời mình, anh muốn nhiều điều từ một người đàn bà hơn những gì nàng muốn từ anh.

Cuối cùng, anh kéo nàng đứng lên và lôi ra một bao cao su từ trong túi quần jean. Anh đặt nó vào lòng bàn tay nàng. “Mang vào cho anh đi, thỏ hoang,” anh nói.